

ство, и последното бѣ присъединено къмъ турската държава, Печската сръбска патриаршия прекрати своя животъ и нейнитѣ епархии бидохи подчинени подъ Охридъ. Въ действителностъ, това подчинение бѣ почнало неофициално нѣколко години по-рано.

Подчинението на Печската патриаршия трая нѣщо единъ вѣкъ. На 1557 г., благодарение на потурнака великъ везиръ Мехмедъ Сокологлу, братъ на бждещия сръбски патриархъ Макария, Печската патриаршия биде възстановена, отдѣли се отъ Охридската архиепископия и си присвои отъ нея нѣколко чисто български епархии. Отдѣлянето обаче на Печъ не бѣше случайно църковно-национално сръбско дѣло, дължимо само на застъпничеството предъ султана на неговия великъ везиръ. За това дѣло бѣ замислено отъ по-рано отъ сръбското духовенство, което не можеше да се помири съ подчиненото си положение подъ Охридската архиепископия, която въ гръцкитѣ и славянски актове, официално и неофициално, се титулуваше „българска“. Първиятъ опитъ за отцепването на сърбитѣ отъ Охридъ се явилъ въ последната столица на сръбското деспотство, въ Семедерево, чиито крепостни кули будѣли спомени и гдето преданията за миналото държали въ бодростъ народъ и духовенство.

Тъкмо за тоя опитъ искамъ да съобща тукъ, тъй както се очъртава той въ славянската кондика на Охридската архиепископия отъ първата половина на XVI в. Тая кондика, подвързана съ други статии съ духовно съдържание, видѣхъ презъ 1914 г. въ Бѣлградъ у сръбския историкъ Люба Ковачевичъ, който билъ купилъ ржкописа отъ единъ свещеникъ въ Гостиваръ за 400 франка. Благодарение на добрината на Люба Ковачевичъ, азъ си направихъ нѣколко бележки отъ тоя извънредно важенъ ржкописъ, но не се осмѣлявахъ да ги обнародвамъ, преди още самъ Ковачевичъ да стори това. Сега обаче, когато Ковачевичъ е вече покойникъ и когато въ книга LVI (1922 г.) на Споменик на Сръбската Академия на Наукитѣ виждамъ напечатани извадки отъ сжщата кондика отъ Петъръ Костичъ¹⁾, намирамъ за

¹⁾ Костичъ съобщава, стр. 33, че известно време кондиката била негова: „Тад (т. е. 1899 г.) сам ово послао пок. Лб. Ковачевићу, а пре неколико месеца добио сам натраг од његове госпође. Књига из које сам ово исписао, била је моја, па ми је доцније нестала“.